

Áldás Békeesség

Az angyalföldi reformátusok hírlevele

A tartalomból:

Lelkeszi köszöntő	1
Milyen a jó karácsony?	2
Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz	3
Interjú Bajkay Péterrel és Bajkay-Szűcs Júliával	4
Bibliai helyszínek – Betlehem	6
Könyvajánló	6
Keresztények a világ más tájain – Ausztrália	7
Konfirmáció	8

„Áldás Békeesség” –

a Budapest-Angyalföldi Református
Egyházközség időszaki kiadványa

A szerkesztőség címe:

1139 Budapest, Frangepán u. 43.
Telefonszáma: +36 1 350-8659
e-mail: frangepan@chello.hu
Honlap: www.frangepan.hu

A lap készítésében közreműködött:

Bartal Zsuzsanna, Bodó János, Fábíán Réka, Goldbach Ferenc, Kertész Adrienn, Koroknai-Tegez Ferenc, Kléri-Czakó Szilvia, Leskó Tamás, Lindner Gusztávné, Dr. Lindner Gyula, Szloboda József

A gyülekezet számlaszáma:

10700691-25603301-51100005

(Kérjük hogy közlemény rovatban
az adományozó nevét és címét
szíveskedjenek feltüntetni.)

Kedves Testvérek!

E levél kezdődhetne ismét azzal, hogy még mindig... Igen, még mindig tart a vírusjárvány és csak nő a betegek, elhunytak száma. Feltehetnénk mi is az első pünkösdkor elhangzott kérdést: „Vajon mi akar ez lenni?” (Apcsel.2:12) Sokan sokféle választ adnak erre, sokaknak megvan a véleménye, mit, hogyan kellene csinálni, hogy jobb legyen.

Mi keresztyének vajon mit válaszolunk, ha nekünk szegzik a fentebb idézett kérdést?

Azt gondolom, eljött az idő, amikor nekünk is meg kell szólalnunk ebben a világban, és bizonyosságot kell tennünk arról, –különösen így karácsonyhoz közeledve– amit az angyalok is mondtak a betlehemi mezőn: „Hirdetek néktek nagy örömet, amely az egész nép öröme lesz.” Isten a próbákban vizsgálja hitünk erejét. Merjük-e, vállaljuk-e a világban hirdetni ezt a reménységet, Jézus megérkezésének csodáját! Kimondani azt, hogy Isten próbálja meg a világot, mert el akartuk hitetni magunkkal, hogy meg tudunk lenni az üdvösség, karácsony és húsvét üzenetének megélése nélkül is. Ennek ellenére van számunkra kegyelem, és aki érti ezt, az tékozló fiúként hazatérhet az atyai háza. (Luk.15:11-24)

Hol kezdjük?

Otthon, a családjunkban. Ne félelmeinket vigyük haza! Azt nézzük, mivel tehetnénk szebbé az ünnepet. Ha valaki esetleg karanténba kerül, vagy ha úgy alakul, hogy karácsonykor nem ülhetünk egy asztalhoz, akkor élhetünk az internet adta lehetőségekkel. Igen, ez nem olyan, mint amit megszoktunk, de talán ez teszi még értékesebbé az összetartozásunkat. Nem tartom azt sem rossznak, ha egy kicsit több jut a csendből, önmagunk megméréséből,

Istennel való beszélgetésből. Talán így jobban halljuk azt a halk és szelíd hangot, amelyet eddig elnyomott a rohanás, vendégeskedés, bevásárlás terhe.

Már csak az a kérdés maradt: mit tehetünk még?

Álljon itt Luther Márton levelének részlete, aki a következőket írta Johann Hessnek, amikor 1527-ben Wittenbergben kitört a pestisjárvány: “Imádkozni fogok Istenhez, hogy kegyesen őrizzen meg és védjen meg minket. Magam pedig fertőtleníték, segíték frissen tartani a levegőt, gyógyszert beadni és azt magam is beszedelem. Elkerülöm a helyeket és az embereket, amikor nem szükséges a jelenlétem, nehogy engem megfertőzzön, majd másokat is megfertőzzön a hanyagságom, ami esetleg halálukhoz vezet. Ha Isten el akar vinni, tudja, hol talál meg. Addig is azt teszem, amit elvár tőlem, és nem leszek felelős a saját halálomért vagy mások haláláért. De ha a szomszédomnak szüksége van rám, nem kerülöm, hanem bátran megyek hozzá.”

Most nem írok részletesen arról, hogy mi történt ez évben velünk gyülekezetként, hiszen rendszeresen beszámoltam róla. Ha mégis össze kell foglalnom egy szóban, azt tudom mondani: CSODA. Ezért adunk hálát Istennek!

Nem tudom, kinyílhatnak-e karácsonykor templomunk kapuit, de ha nem, ne feledjétek el (addig is) akkor is bekapcsolódni, és mások figyelmét is felhívni arra, hogy a www.frangepan.hu oldalon minden vasárnap istentisztelet van.

Az Úr adjon mindenkinek áldott, békés karácsonyt!

Szeretettel:

2020. adventjében

Szloboda József lelkipásztor

KERTÉSZ ADRIENN

Milyen a jó karácsony?

„Íme, a szűz fogan méhében, és fiút szül, és Immánuélnak nevezik majd” – ami azt jelenti: Velünk az Isten.
(Mt 1, 23)

Talán sokan emlékszünk még arra, amikor gyermekként kész kis mennyei csodának láttuk a karácsonyt a feldíszített fával s az alatta levő ajándékkal. A csillogó díszek, égők és csillagszórók elvarázsoltak, s még il-lata is volt a karácsonynak: fenyőgyanta és fahéj. A hívó családok elmentek a templomba, s a gyermekek verset mondtak, szerepeltek.

Érdekes, hogy ma is hasonlóképpen zajlanak a karácsonyi események, viszont mégis sokszor csak elsuhan mellettünk az ünnep és nem mindig tudjuk mindezt igazán meg-élni. Éppen azért, mert rengeteg dolgunk van.

A lelkészek a szószékről gyakran hirdetik a jól ismert gondolatokat: nem az ajándékozás, nem a vásárlás, nem a dekoráció a lényeg, hanem a legnagyobb ajándékot, Jézus Krisztust ünnepeljük, s azt, hogy eljött a világba. Szeretnénk is jól ünnepelni. De mit kell tennünk ehhez nem csak úgy elméletben, hanem a gyakorlatban?

Először is jó, ha nem hagyjuk a számunkra fontosnak tartott teendőket az utolsó pillanatra. Például, ha ajándéko-kat szeretnénk vásárolni vagy ha tudjuk, hogy sok házi-munka vár ránk, ne halasszuk az utolsó pillanatra. Ha ün-nepi menüvel készülünk, gondoljuk ki előre, mit fogunk készíteni és ahhoz mit kell beszerezni. Mindez nem tű-nik nagy okosságoknak, de ha minderre odafigyelünk, talán éppen ezek az egyszerű kis megoldások segíthetnek min-ket abban, hogy az ünnep kicsit nyugodtabban teljen. A Sátánnak ugyanis éppen az a célja, hogy amikor az Úrra kellene figyelni, akkor elterelje a figyelmünket, hogy

amikor az örökkévaló mennyei dolgokkal kellene foglal-koznunk, akkor elfordítsa a gondolatainkat a legfonto-sabbról és elhitesse, hogy a világ mulandó dolgai fonto-sabbak.

Komoly probléma ez a hétköznapok során és karácsony-kor is, hiszen hányszor megesik, hogy valaki azt gondol-ja, neki nincs ideje imádkozni, templomba menni, lelkileg táplálkozni. De sokan vannak, akik teljesen elfelejtenek az örökkévaló dolgokkal foglalkozni!

Mi táplálja mindezt bennünk? Például az, amikor a sok kö-telezettség közepette félünk, szorongunk, aggódunk, hogy valamit elrontunk, elmulasztunk, nem érzük utol magun-kat, s a rossz érzések miatt még fáradtabbnak érezzük ma-gunkat. Mindez tovább megnehezíti a karácsony valódi megélését, és megmérgezi az ünnepi hangulatot. Mit te-gyünk hát? Egyrészt tanuljunk meg jobban bízni abban, hogy Isten gondot visel ránk, másrészt tervezzünk elő-re, főleg egy-egy nehezebb, mozgalmasabb időszak előtt, mint amilyen a karácsony is.

Tegyünk tehát meg mindent azért, hogy ne nehezítsük meg önmagunk és családjunk számára a karácsony valódi megélését, ne hagyjuk, hogy a késlekedéseinkből fakadó stressz elrontsa az ünnepi hangulatot.

Legyen áldott a karácsonyunk, hogy valóban Jézus Krisztusnak, Megváltónknak a születésnapját ün-nepel-jük teljes szívünkkel, s hogy valóban úgy érezhessük kará-csonykor, hogy „Velünk az Isten!”

FÜLE LAJOS

Karácsonyi könyörgés

Mint Betlehemben, zsúfolt a város,
megszállta tenger idegen.
Uram, szállásra hol találsz most?
Nem maradsz-e a hidegen?

Szívem istállójába, amely
szállást csak barmoknak adott
térjél be hát! Számodra van hely,
találsz egy csendes jázslat ott.

KOROKNAI-TEGEZ FERENC

Magyarázatok a Heidelbergi Kátéhoz

8. úrnapja

„Mivel csak egy isteni lény van, miért nevezed meg külön e hármat: Atya, Fiú, Szentlélek?”

Heidelbergi Káté, kiadás éve: 1563, szerzők: Olevianus Caspar (27) és Ursinus Zacharias (29)

„Halld meg Izrael: az Úr, a mi Istenünk, egy Úr.” (5 Mózes 6:4)

Beszélni Istenről nehéz, mégis kényszert érzünk. Az átélte istentapasztalatokat megpróbáljuk szavakba önteni. Szeretnénk elmesélni azt, amit gondolunk. Azt, amit felismertünk. Beszélni a Szentháromság Istenről úgy, hogy a szó nem szerepel a Bibliában, még nehezebb. És persze izgalmasabb. Az embernek valóságos tapasztalása van, az Egyistennek valóságos kijelentése magáról.

Izrael környezetében a népek isteneket imádtak, több istent. Sőt egymás között akár cserélték is az istent annak függvényében, hogy ki győzött. Nyilvánvalóan mindig az erősebb isteneket volt érdemes tisztelni. Elég nehéz az egyhez való ragaszkodás abban a világban, ahol mindenki számára természetes a sok isten, az isteneknek a sokféle megnyilvánulása. Izrael Istene azonban megkövetelte magának a mindenekfelettvalóságot, és nem engedte, hogy győztes vagy vesztes csaták függvényében őt középre, avagy félre állítsák. Azt is nyilvánvalóvá tette, hogy a veszteség az nem az ő gyengeségét jelenti, hanem a nép hűtlenségére adott válasz. Az egy Istennek nem a más istenekkel van hadakozása, hanem a hozzá hűségeseknél nem túri a hűtlenséget. Nem osztzik és magát nem osztja. Mindenhol ott van, de mindenhol ugyanaz az Egy van ott. A zsidók számára az egyistenhit annyira valóságossá vált, mint azok a természeti törvények, amelyeket nem lehet áthágni. Számukra minden abból indult ki, hogy az EGY Isten van.

Csillogó arannyal, drágakővel
nincs ékesítve ez a ház.

Mégis, ne rettenj vissza tőle,
ha szénát, pozdorját találsz,

Ha nem lehet méltó tehozzád,
Kinek egek örvendenek...

Lásd, ez vagyok... térjél be hozzám,
s hozd el számomra fényedet!

Hiteltelenként könnyű volna abba kapaszkodni, hogy az Ószövetség egy istene, az Újszövetségre három felé vált. Fejben elég nehéz összegyűrni azt az Istent, aki

- egyrészt időtlen és mindenütt jelenvaló, a világegyetem általunk nem ismert pontját is birtokolja;
- másrészt Jézusban test szerint megérinthező, ha ott állnánk mellette, akkor érezhetnénk akár az izzadság szagát is, valamint ha megsebzí egy éles tárgy, akkor vérzik;
- harmadrészt olyan mintha (a Szentlélek) a lelkemben vagy a szívembe költözne be, amikor rávesz egy cselekvéssorra, amit előtte képtelen voltam megtenni;

de minden jelenség ellenére az Újszövetségnek ugyanaz a kijelentése, mint az Ószövetségnek: „Isten nincs más, csak egy.” (1 Kor 8:4b).

Bár három jól megkülönböztethető formában kerülünk kapcsolatba az EGY Istennel, Ő magát határozottan EGYként jeleníti ki.

Tulajdonképpen a Szentháromság kimondásával csak istenélményeinket csoportosítjuk. Ha azt kérném, hogy mindenki beszéljen arról, amit megélt, amit fontosnak tart, ami meghatározó számára Istennel kapcsolatban, akkor ezeket szépen az Atyához, a Fiúhoz vagy a Szentlélekhez lehetne kötni. Akármelyiket is tartjuk szimpatikusabbnak miközben megszólítjuk Őt, nem tudunk úgy hozzá fordulni, hogy egyszerre ne a háromság egy Isten előtt borulnánk le.

Könnyű volt Jézust követni (amíg test szerint itt volt a földön), és nehéz volt szavát megérteni, hogy ő és az Atya egy. Könnyű ma a Szentlélek támogatását érezni egy bátran elmondott imádságban, és elképzelhetetlen, hogy őt e közben kézzel meg lehetne fogni. Egészen bizonyos, hogy ha életünk végén megállunk színről színre az Atya előtt, akkor a szemünkkel ott fogjuk keresni mellette Krisztust. Nem feldolgozható az emberi elme számára, hogy e három hogyan EGY.

DR. LINDNER GYULA

Interjú Bajkay Péterrel és Bajkay-Szűcs Júliával

- Meséljete egy kicsit magatokról! Hogyan ismerkedtek meg egymással? Mindketten hívő családból jöttök?

Bár a szüleinket megkeresztelték, de nem élnek hívőként és nem is neveltek minket a hitre. Mi már házasként kerültünk közel a valláshoz.

Nagymamáink katolikusként jártak templomba, de nem rendszeresen. Gyermekként és ifjúként többször is szembe találoztunk Istennel, hol egy ismerős, hol egy hozzánk közelálló személy révén.

Első találkozásunkat egy sor „véletlen” és végül az egyik közös hobbinak hozta össze, a bűvárkodás. Nincs kétségünk afelől, hogy aznap Isten keze munkálkodott velünk. Regénybe illően már az első pillanattól tudtuk, hogy összetartozunk. Az öröme mellett persze vannak nehézségek a mi életünkben is, de ha „Isten velünk, kicsoda ellenünk?”. Ma már látjuk a megpróbáltatások mögött is Isten jelenlétét és gondviselését.

- Hogyan kerültetek kapcsolatba az angyalföldi gyülekezettel?

Elértünk életünk egy olyan pillanatába, ahol Isten közel került hozzánk. Nem tudtuk pontosan, mit keresünk, de abban egyetértettünk, hogy a keresztény egyházak közül a protestáns vallás jöhet csak szóba. Így kerültünk (egy sor „véletlen” és a Google kereső segítségével) az angyalföldi gyülekezethez. Megismerve a gyülekezet lelkipásztorát nem volt kétségünk abban, hogy jó helyre érkeztünk. Így ebben a gyülekezetben konfirmáltunk, házasságunkra itt kértük Isten áldását, a gyermekeinket is itt kereszteltük.

- Ha jól emlékszem, a karantén-időszak utáni első istentiszteleten egyikén volt a harmadik gyermekek keresztelője. Kezdetől fogva egyetértés van közöttetek abban, hogy a gyermekeiteket vallásosan nevelitek, megkeresztelitek, elhozzátok őket a gyülekezet különböző alkalmaira?

Konfirmációnk után nem volt kérdés köztünk, hogy ebben a gyülekezetben kereszteljük minden gyermekünket, így Márton és Sára után Lujza lányunkat is, aki húsvét után

született a karantén alatt. Úgy gondoltuk, hogy a gyülekezet életében az újrakezdést, újjászületést szimbolizálná a karantén utáni első élő (pünkösdi) istentiszteleten egy keresztelő és ebben támogatásra találtunk a lelki vezetőnk-nél is. A vallásos neveltetésben sem volt köztünk nézeteltérés. Marci fiunk idén kezdte az iskolát és a Benkő István Református Általános Iskolába jár.

- Péterről tudom, hogy sokat sportol: fut, úszik, biciklizik. Ez a sportember-lét mennyiben vonatkoztatható a hitre? Pál apostol ugyanis gyakran említi a hit metaforájaként a futást (I. Korinthus 9,24-27; II. Timót. 2,3-5; II. Timót. 4,7; Filippi 3,12-14). Aki a sportban kitartó, az a hitben is az? Segítheti egyik a másikat?

Péter: A sport mindig része volt életemnek, bár rendszerességről nem igazán beszélhetünk, inkább fellángolások. A hit segít a sportban, ezt megerősíthetem. A kitartást a hit adja a sportban is. Futás közben többször éreztem egy olyan állapotot, amikor az emberi gondolatokat hátrahagyom, kikapcsolok, és nem emlékszem, hogyan kerülök egyik pontból a másikba, ilyenkor már csak az Isten tudja, hogy hogyan kerülök oda

Juli: Én is rendszeresen sportolok gyerekkoromtól kezdve, az utóbbi években a túrázás és a tánc maradt állandó része az életemnek. A természet közelsége adta nekem mindig a feltöltődést a hétköznapi napok során, a fák kö-

zött és a folyóvizek mellett érzem a legjobban Isten gondoskodását és óvó jelenlétének sokszínűségét. Istenhez a legközelebb magamat tánc közben érzem, akkor olyan közvetlen kapcsolatba kerülhetek vele, mint ima közben.

- Továbbfűzve az előző gondolatot. Mi kell ahhoz, hogy a hit „izmai” ne sorvadjanak el? Azaz: mennyire van jelen Isten a mindennapjaitokban? És mely gyülekezeti alkalmakon szoktatok részt venni?

A hit karbantartásához is edzésre van szükség, rendszeres és változatos gyakorlásra, amire törekszünk is hitéletünk során. Gyakran járjuk az országot, ilyenkor például felkeressük a helyi református gyülekezeteket is, illetve folyamatosan keressük azokat a lehetőségeket, amik a jelenlegi élethelyzetünkben a hittel megerősített helyállásban segíthetnek. A mindennapjaink részévé teszi Istent a hitünkön túl az a felismerés is, hogy ami történik velünk, az Isten egy újabb próbatétele, illetve ajándéka. Sokszor csodálkoztunk rá, hogy ami elsőre próbatételnek, nehézségnek tűnt, az később már ajándék volt, hiszen magunktól nem léptünk volna ki a komfortzónánkból. Amennyire kisgyerekes családként lehet, részt veszünk a gyülekezeti alkalmakon, a családi alkalmakon, kirándulásokon, a vasárnapi istentiszteleteken, baba-mama körön, házaspár- és asszony körön, amelyek mind más oldalról segítenek közel kerülni Istenhez, formálni a hitbéli gondolatainkat.

KLÉRI-CZAKÓ SZILVIA

Bibliai helyszínek – Betlehem

Az advent miatt mai cikkem témája Betlehem. Betlehem Jeruzsálemtől 10 km-re található. Mára már szinte teljesen összenőtt Jeruzsálemmel. A város nevének jelentése a „kenyér háza”, valószínűleg a környékének jó termőterületei miatt kapta ezt a nevet. A város Jézus születésének helyszíne volt.

Miért pont Betlehem? Hiszen Mária és József Názáretben laktak. Igen ott laktak, de Augustus császár népszámlálást rendelt el. Ez azt jelentette, hogy minden férfinak a szülővárosába kellett mennie az összeírás miatt. Így Mária és József kénytelen volt Betlehemig vándorolni.

Néhány pásztor épp vigyázott a nyájára Betlehem közelében, amikor egy angyal szólt hozzájuk: „Ne féljete!

Ma megszületett Krisztus Urunk Betlehemben, Dávid városában. Találni fogtok egy kisedet pólyába csavarva és jászolba fektetve.” A hírré el is indultak Betlehembe. Megtalálták Máriát és Józsefet, akik épp a csecsemőt gondozták és az Úr dicsőségét zengve távoztak.

Így Isten fia, aki a királyok királya, nem palotában született meg, hanem egy istállóban. Az első látogatói nem királyok voltak, hanem a nyájukat legeltető pásztorok. Akkoriban a pásztorokat megvetették és lenézték, még a bíróságon sem tanúskodhattak. Fontos, hogy az angyal számukra jelentette ki Isten fiának születését, mivel azt üzeni, hogy ez az örömhír mindenkinek szól.

Születés Temploma – Betlehem ►►►

FÁBIÁN RÉKA

Ian Morgan Cron és Suzanne Stabile

Úton önmagunkhoz

Enneagram, térkép az önismerethez

„Az önismeret elsősorban azt jelenti, hogy tisztában vagyunk a hiányosságainkkal. Arról szól, hogy az Igazsághoz mérjük magunkat, és nem fordítva. Az önismeret legfőbb eredménye az alázat.” – E kiragadott idézet visszaadja a könyv lényegét: nekünk, keresztyéneknek Istenhez kell mérnünk magunkat. Ő kell, hogy a mércénk legyen, ugyanis az ő képmására lettünk teremtve. A könyv keresztyén szempontok alapján vizsgálja meg az embert, mint Isten tökéletes teremtményét. Hangneme egyszerre nyitott, elfogadó és szeretetteljes.

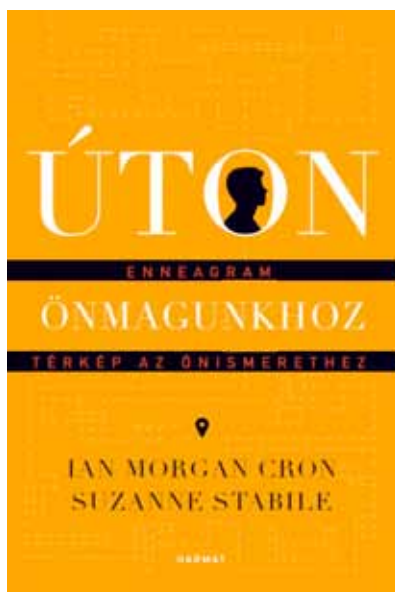
A szerzők sokat mesélnek saját élettapasztalataikról, valamint konkrét példákkal mutatnak be egy-egy személyiségtípust azzal a céllal, hogy reálisabb képet tudjunk kialakítani nem csak önmagunkról, de embertársainkról is. Kilenc személyiségtípusról olvashatunk:

a perfekcionista, a segítő, a sikeres, a romantikus, a vizsgálódó, a lojális, a lelkesedő, a harckereső, a béketeremtő. Élvezetes ezeket végigolvasni, és hol kuncogva, hol pedig

szörnyülködve szembesülni azzal, akik valójában vagyunk. Ez a rész felvilágosít, tudatra ébreszt és motivál is abban, hogy megértsük: mások cselekedetei mögött gyakran személyes élmények, gyermekkori traumák és egyéb lelki sérülések állnak.

A megfelelő személyiségtípus felismerése még nem jár együtt a változással és a fejlődéssel. Az információ csak az első lépés, a transzformáció ezek után következik, amikor elfogadjuk azt, amilyenek vagyunk, de tudatosan és elszántan akarunk változtatni személyiségtípusunk kevésbé jó oldalain. Ebben tud nekünk sokat segíteni az imádság. Ha Isten kegyelme és segítségével képesek vagyunk a változásra és a fejlődésre, akkor kiteljesedhetünk. Az enneagram nem egy pontos és hibátlan személyiség lélektani módszer, de egy szilárd pont, amiből kiindulva alapo-

sabb önismeretre és empátiára tehetünk szert, valamint közelebb kerülhetünk az Isten képmására teremtett képhez.

BODÓ JÁNOS

Keresztények a világ más tájain – Ausztrália

A portugál és spanyol katolikusok, valamint a holland és az angol protestánsok a XVII. századtól hajóztak az ausztrál vizekre, azonban a kereszténység jelenléte egy brit gyarmat megalapításával kezdődött Új-Dél-Walesben 1788-ban (egy elitéltekből álló brit flotta került betelepítésre). Arthur Phillip a gyarmat első kormányzójaként megesküdt a Bibliára, és beszédet mondott az elítélteknek, akiknek tanácsot is adott a keresztény erények betartására. Valószínűleg Johnson káplán összegyűjtötte az összes arra hajlandót egy nagy fa alá, és hálát adott Istennek, egy héttel később pedig már a tisztí sátorban ünnepelték a telep első úrvacsoráját.

A kereszténység és az európai kultúra jelentős hatással volt az ausztrál őslakosokra, vallásokra és kultúrájukra. Mint sok gyarmati helyzetben, az egyházak elősegítették az ausztrál őslakos kultúra és vallás elnyomását, ugyanakkor elősegítették annak fenntartását is. 2000 körül számos egyház és egyházi szervezet hivatalosan is elnézést kért az őslakos kultúrák nem megfelelő tiszteletben tartása és az őslakosok kirekesztésének igazságtalanságai miatt.

A kereszténység napjainkban is a legelterjedtebb vallás Ausztráliában, bár a vallásosság csökkenése és az utóbbi évtizedek szerteágazó bevándorlása miatt az 1901-es

Ausztrál Föderáció idején tartott népszámláláskori 96,1%-ról, a 2016-os népszámláláskor 52,1%-ra csökkent. Az ausztrálok 30,1%-a nyilatkozta azt, hogy „nincs vallása”, további 9,6% pedig nem válaszolt a vallási hovatartozás kérdésére. Egyéb vallásúak közé tartoztak muszlimok (2,6%), buddhisták (2,4%), hinduk (1,9%), szikhek (0,5%) és zsidók (0,4%).

A keresztény lábnyom az ausztrál társadalomban és kultúrában továbbra is széles, különösen a szociális jólét és az oktatás területén, valamint az olyan ünnepek (itt inkább fesztiválok) megjelölésében, mint a húsvét és a karácsony. Noha az 1901-es ausztrál alkotmány védte a vallás szabadságot, valamint az egyház és az állam szétválasztását, az anglikán egyház jogi kiváltságokkal rendelkezett a korai gyarmati időszakban, amikor különösen a katolicizmust elnyomták. Az ausztrál politika egyik jellemzője volt még a szekularizmus a 20. században is, csakúgy, mint az egyház és az állam együttműködése az őslakosok kereszténnyé térítése érdekében. A katolikus egyház különböző szervezetei szociális szolgáltatásokat nyújtanak, és az anglikán egyház hálózata is foglalkozik sürgősségi segélyekkel, az idősek gondozásával, valamint családsegítő szolgáltatásokat működtetnek és a hajléktalanokon segítenek. Az iskolák mintegy negyede az egyház tulajdonában van.

Konfirmáció

Idén a vírushelyzet miatt később került sor a konfirmációra. 2020. szeptember 27-én lett megtartva a konfirmációs ünnepi istentisztelet.

Hálát adunk Istennek azért a nyolc fiatalért, akik a kétéves felkészítő időszak után konfirmációs vizsgát tettek. Isten áldja meg őket, családjukat és jelenlétüket a gyülekezeti életben.

Zsigmond Emese, idén konfirmált fiatal gondolatai:

Nagyon vártam már, hogy lekonfirmálhassak. Megtegyem ezt a fogadalmat. Hálás vagyok Istennek, hogy ehhez a gyülekezethez tartozhatok és tagja lehetek. Számomra nagyon építő volt minden konfirmáció előkészítő óra. Az életem nagyon meghatározó korszaka volt. Bátorítok mindenkit a konfirmálásra.

A Papp család konfirmációval kapcsolatos élményei:

Szülőként a keresztelőn ígéretet tettünk, hogy Isten szerinti életre neveljük gyermekünket, és szeptember végén eljött az a várva várt nap, amikor konfirmandusként már ő maga tett vallást hitéről. A fogadalomtétel, az áldó ige elhangzása, az első úrvacsora vétele a virágokkal feldíszített templomban a konfirmációs istentisztelet felemelő, ünnepi pillanatai voltak, amelyek hitünkben minket is megerősítettek. Hálásak vagyunk a hittanórákért, a konfirmációs felkészítésért és a gyülekezet közösségébe való befogadásért.

